

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
בהמה, חציה של נכרי וחציה של ישראל, מהו לשחטה ביום טוב?	בעא מניה רב אויא סבא מרב הונא:											א
מותר.	אמר ליה: [רב הונא]											ב
וכי מה בין זה לנדרים ונדבות?	אמר ליה: [רב אויא סבא]											ג
עורבא פרח.	אמר ליה: [רב הונא]											ד
לאו היינו רב אויא סבא דמשתבח ליה מר בגויה, דגברא רבה הוא?	כי נפק, אמר ליה רבה בריה:											ה
ומה אעביד ליה, אני היום (שיר השירים ב) סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים, ובעא מינאי מלתא דבעיא טעמא.	אמר ליה: [רב הונא]											ו
וטעמא מאי?												ז
בהמה חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר לשחטה ביום טוב - דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה, אבל נדרים ונדבות - אסור לשחטן ביום טוב, דכהנים כי קא זכו - משלחן גבוה קא זכו.	[רב הונא]											ח
בהמה חציה של נכרי וחציה של ישראל - מותר לשחטה ביום טוב, דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה, עיסה, חציה של נכרי וחציה של ישראל - אסור לאפותה ביום טוב, דהא אפשר ליה למפלגה בלישה.	רב חסדא:											ט
עיסת כלבים, בזמן שהרועין אוכלין ממנה - חייבת בחלה, ומערבין בה, ומשתתפין בה, ומברכין עליה, ומזמנין עליה, ונאפת ביום טוב, ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח.	מתיב רב חנא בר חנילאי:											י
ואמאי? והא אפשר ליה למפלגה בלישה?												יא
שאני עיסת כלבים, הואיל ואפשר לפייסן בנבלה.	[רב חסדא]											יב
ומי אית ליה לרב חסדא הואיל?												יג
האופה מיום טוב לחול, רב חסדא אמר: לוקה	והא אתמר: [רב חסדא]											יד
אינו לוקה.	רבה:											יז
לוקה, לא אמרינן: הואיל ומקלעי ליה אורחים חזי ליה - השתא נמי חזי ליה.	רב חסדא:											יח
אינו לוקה, אמרינן הואיל	רבה:											יט
אלא, לא תימא הואיל ואפשר, אלא: כגון דאית ליה נבלה, דודאי אפשר לפייסן בנבלה.												כ
הני בני באגא דרמו עלייהו קמחא דבני חילא, מהו לאפותה ביום טוב?	בעו מניה מרב הונא:											כא
חזינא, אי יבטי ליה רפתא לינוקא ולא קפדי - כל חדא וחדא חזיא לינוקא, ושרי. ואי לאו - אסור.	אמר להו: [רב הונא]											כב
מעשה בשמעון התימני שלא בא אמש לבית המדרש, בשחרית מצאו רבי יהודה בן בבא, אמר לו: מפני מה לא באת אמש לבית המדרש?	והתניא: [רבי יהודה בן בבא]											כג
בלשת באה לעירנו ובקשה לחטוף את כל העיר, ושחטנו להם עגל והאכלנום, ופטרנום לשלום.	אמר לו: [שמעון התימני]											כד
תמה אני אם לא יצא שכרכם בהפסדכם, שהרי אמרה תורה לכם ולא לנכרים.	אמר לו: [רבי יהודה בן בבא]											כה
ואמאי? הא חזי למיכל מיניה?												כז
עגל טרפה הואי.	רב יוסף:											כח
והא חזי לכלבים												כט
תנאי היא												ל
(שמות יב) אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם, ממשמע שנאמר לכל נפש - שומע אני אפילו נפש בהמה במשמע, כענין שנאמר (ויקרא כד) ומכה נפש בהמה ישלמה, תלמוד לומר לכם, לכם - ולא לכלבים, דברי רבי יוסי הגלילי.	דתניא: [רבי יוסי הגלילי]											לא
אפילו נפש בהמה במשמע, אם כן, מה תלמוד לומר לכם - לכם ולא לנכרים.	רבי עקיבא:											לב
ומה ראית לרבות את הכלבים ולהוציא את הנכרים	[רבי יוסי הגלילי]											לג

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
מרבה אני את הכלבים שמונותן עליך, ומוציא אני את הנכרים - שאין מוונותן עליך.	[רבי עקיבא]											◊
ולרבי יוסי הגלילי דאמר לכם ולא לכלבים, הני סופלי לחיותא היכי שדינן להו ביום טוב?	אביי לרב יוסף:											⚡
הואיל ותזו להסקה.	אמר ליה: [רב יוסף]											!
תינח ביבישתא, ברטיבתא מאי איכא למימר?												⚡
חזו להיסק גדול.	אמר ליה: [רב יוסף]											!
תינח ביום טוב, בשבת מאי איכא למימר?												⚡
מטלטינין להו אגב ריפתא, כדשמואל.	אמר ליה: [רב יוסף]											!
דאמר שמואל: עושה אדם כל צרכו בפת.	דאמר שמואל:											!
ופליגא דרבי יהושע בן לוי												■
מזמנין את הנכרי בשבת, ואין מזמנין את הנכרי ביום טוב, גזרה שמא ירבה בשבילו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:											◊
אפילו בשבת נמי לא, משום שוירי כוסות.	רב אחא בר יעקב:											◊
אי הכי דידן נמי												⚡
דידן חזו לתרנגולין.												!
דידהו נמי חזו לתרנגולין												⚡
דידהו איסורי הנאה נינהו.												!
ולטלטיניהו אגב כסא												⚡
מטלטינין כנונא אגב קטמיה, אף על גב דאיכא עליה שברי עצים	מי לא אמר רבא:											⚡
התם לאו איסורי הנאה נינהו, הכא איסורי הנאה נינהו.												!
ולהוי כגרף של רעי	רב אחא מדפתי לרבינא:											⚡
וכי עושין גרף של רעי לכתחלה?	אמר ליה: [רבינא]											!
מזמנין את הנכרי בשבת, ואין מזמנין את הנכרי ביום טוב, גזרה שמא ירבה בשבילו.	אדבריה רבא למר שמואל ודרש:											■
כי הוה מקלע להו נכרי ביום טוב אמרו ליה: אי ניחא לך במאי דטריחא לך - מוטב, ואי לא - טריחא יתירא אדעתא דידך לא טריחין.	מרימר ומר זוטרא:											○
אומרים: לא יחם אדם חמין לרגליו אלא אם כן ראויין לשתיה	בית שמאי:											■
מתירין.	בית הלל:											■
עושה אדם מדורה ומתחמם כנגדה.												■
האי מדורה מאן קתני לה? דברי הכל היא, ושני להו לבית שמאי בין הנאת כל גופו להנאת אבר אחד, או דלמא בית הלל קתני לה, אבל בית שמאי לא שני להו?	איבעיא להו:											^
לא יעשה אדם מדורה ויתחמם כנגדה	תא שמע: בית שמאי:											◊
ובית הלל מתירין.	בית הלל:											◊
שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר כדברי בית שמאי:	[רבן גמליאל]											■
אין טומנין את החמין לכתחלה ביום טוב												■
ואין זוקפין את המנורה ביום טוב,												■
ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקון.												■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>																				
מקרא- <u>key</u> :																						
ביצה-יום טוב																						
מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתין גריצין אלא רקיקין.		רבן גמליאל:																			א:	
מה נעשה לבית אביך, שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין פתין גריצין וחררין.		אמרו לו:																				א:
היכי דמי?																						ג
אי דאנח עירובי תבשילין																						א:
מאי טעמא דבית שמאי?																						א:
ואי דלא אנח עירובי תבשילין																						א:
מאי טעמא דבית הלל?																						א:
לעולם אימא לך שלא הניח עירובי תבשילין, וכדי חייו שרו ליה רבנן.		רב הונא:																				א:
ורב הונא לטעמיה																						א:
מי שלא הניח עירובי תבשילין אופין לו פת אחת, וטומנין לו קדרה אחת, ומדליקין לו את הנר.		דאמר רב הונא:																				א:
אף צולין לו דג קטן.		משום רבי יצחק אמרו:																				בב.
מי שלא הניח עירובי תבשילין אופין לו פת אחת, וטומנין לו קדרה אחת, ומדליקין לו את הנר, ומחמין לו קיתון אחד		תניא נמי הכי:																				בב.
אף צולין לו דג קטן.		יש אומרים:																				בב.
לעולם שהגיה, ושאני הטמנה דמוכחא מלתא דאדעתא דשבתא קעביד.		רבא:																				בב.
אין אופין אלא אם כן ערב בפת, ואין מבשילין אלא אם כן ערב בתבשיל, ואין טומנין אלא אם כן היו לו חמין טמונין מערב יום טוב.		איתיביה אביי: חנניה אומר, בית שמאי אומרים:																				בב.
הא היו לו חמין טמונין - מיהא עביד, ואף על גב דמוכחא מלתא דאדעתא דשבת קעביד																						בב.
כגון שערב לזה ולא ערב לזה, וחנניה היא, ואליאב דבית שמאי.		אלא אמר אביי:																				בב.
ואין זוקפין את המנורה.																						<
מאי קא עביד?																						בב.
הכא במנורה של חליות עסקינן, דמחזי כבונה.		רב חיננא בר ביסנא:																				בב.
יש בנין בכלים		דבית שמאי סברי:																				בב.
אין בנין בכלים ואין סתירה בכלים.		ובית הלל סברי:																				בב.
עולא איקלע לבי רב יהודה, קם שמעיה זקף לה לשרגא.																						בב.
הנותן שמן בנר חייב משום מבעיר, והמסתפק ממנו חייב משום מכבה		איתיביה רב יהודה לעולא:																				בב.
לאו אדעתאי.		אמר ליה: [עולא]																				בב.
קנבא שרי.		רב:																				בב.
מהו לכבות את הנר מפני דבר אחר?		בעא מיניה אבא בר מרתא מאביי:																				בב.
אפשר בבית אחר.		אמר לו: [אביי]																				בב.
אין לו בית אחר מאי?		[אבא בר מרתא]																				בב.
אפשר לעשות לו מחיצה.		[אביי]																				בב.
אין לו לעשות מחיצה מאי?		[אבא בר מרתא]																				בב.
אפשר לכפות עליו את הכלי.		[אביי]																				בב.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	[אבא בר מרתא]	^										◊
	אין לו כלי מאי?											◊
	אסור.	!										◊
	אין מכבין את הבקעת כדי לחוס עליה, ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה - מותר	?	■									◊
	ההיא רבי יהודה היא, כי קאמינא אנא - לרבנן.	!										◊
	מהו לכבות את הדלקה ביום טוב? היכא דאיכא סכנת נפשות לא קא מבעיא לי, דאפילו בשבת שרי. כי קמבעיא לי - משום אבוד ממון, מאי?											^ ◊
	אסור.											!
	אין מכבין את הבקעת כדי לחוס עליה, ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה - מותר.											?
	ההיא רבי יהודה היא, כי קאמינא אנא - לרבנן.											!
	מהו לכחול את העין ביום טוב? היכא דאיכא סכנה, כגון רירא, דיצא, דמא, דמעטא, וקדחתא, ותחלת אוכלא - לא מבעיא לי, דאפילו בשבת שרי. כי קמבעיא לי - סוף אוכלא, ופצוחי עינא, מאי?											^ ◊
	אסור.											!
	אין מכבין את הבקעת											?
	כדשנין.											!
	אמימר שרי למכחל עינא מנכרי בשבתא.											■ ◊
	אמימר גופיה כחל עינא מנכרי בשבתא.											■
	מאי דעתיך											?
	כל צרכי חולה עושין על ידי נכרי בשבת											■ ? ◊
	כל דבר שאין בו סכנה - אומר לנכרי ועושה.											■ ? ◊
	הני מילי - היכא דלא מסייע בהדיה, אבל מר - קא מסייע בהדיה, דקא עמיץ ופתח											?
	איכא רב זביד דקאי כותך											!
	מסייע אין בו ממש.											!
	אמימר שרא למכחל עינא ביום טוב שני של ראש השנה.											■ ◊
	מת ביום טוב ראשון - יתעסקו בו עממין, ביום טוב שני - יתעסקו בו ישראל, ואפילו בשני ימים טובים של ראש השנה. מה שאין כן בביצה.											■ ? ◊
	אנא כנהרדעי סבירא לי											!
	אף בביצה, דמאי דעתיך - דלמא מעברי ליה לאלול											!
	מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר.											! ◊
	ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.											■ ◊ <
	אין אופין פת עבה בפסח											◆ ■ ◊
	מתירין.											◆ ■ ◊
	וכמה פת עבה?											^
	טפח, שכן מצינו בלחם הפנים טפח.											!
	אם אמרו בורזיון - יאמרו בשאינן זרזיון? אם אמרו בפת עמלה - יאמרו בפת שאינה עמלה? אם אמרו בעצים יבשים - יאמרו בעצים לחים? אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן? אם אמרו בתנור של מתכת - יאמרו בתנור של חרס?											?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ^</p>											
מקרא- key:	ביצה-יום טוב	מאן דאמר	מ	ג	ב	א	ז	ח	ט	י	כ	קב	
מקרא- key:	מימרא	מאן דאמר	מ	ג	ב	א	ז	ח	ט	י	כ	קב	
	מאי פת עבה?	רב ירמיה בר אבא: שאלית את רבי ביחוד, ומנו - רב:										כב:	
	פת מרובה.	[רב]										כב:	
	מאי פת עבה?	ירמיה בר אבא אמר רב:										כב:	
	פת מרובה.	[רבי]										כב:	
	ואמאי קרו ליה פת עבה											כב:	
	משום דנפישא בלישה. אי נמי, באתריה דהאי תנא פת מרובה פת עבה קרו ליה.											כב:	
	מכדי, משום דקטרה טרחא דלא צריך הוא, מאי אריא פסח? אפילו בשאר ימים טובים נמן											כב:	
	אין הכי נמי, ותנא ביום טוב דפסח קאי.											כב:	
	אין אופין פת מרובה ביום טוב	תניא נמי הכי, בית שמאי:										כב:	
	מתירין.	בית הלל:										כב:	
	אף הוא אמר שלשה דברים להקל: מכבדין בית המטות, ומניחין את המוגמר ביום טוב, ועושין גדי מקולס בלילי פסחים.	[רבן גמליאל]										כב:	
	אוסרין.	חכמים:										כב:	
	מחלוקת לגמר, אבל להריח - דברי הכל מותר.	רב אסי:										כב:	
	אין מכבדין בית המטות ביום טוב, ושל בית רבן גמליאל מכבדין.	מיתבי:										כב:	
	פעמים הרבה נכנסתי אחר אבא לבית רבן גמליאל, ולא היו מכבדין בית המטות ביום טוב, אלא מכבדין אותן מערב יום טוב, ופורסין עליהם סדינין. למחר, כשאורחים נכנסין - מסלקין את הסדינין. ונמצא הבית מתכבד מאליו.	רבי אליעזר בר צדוק:										כב:	
	אם כן - אף בשבת מותר לעשות כן.	אמרו לו:										כב:	
	ואין מניחין את המוגמר ביום טוב, ושל בית רבן גמליאל מניחין.											כב:	
	פעמים הרבה נכנסתי אחר אבא לבית רבן גמליאל, ולא היו מניחין את המוגמר ביום טוב, אלא מביאין ערדסקאות של ברזל ומעשנין אותן מערב יום טוב, ופוקקין נקביהן מערב יום טוב. למחר, כשאורחים נכנסין - פותחין את נקביהן, ונמצא הבית מתגמר מאליו.	רבי אליעזר בר צדוק:										כב:	
	אם כן - אף בשבת מותר לעשות כן	אמרו לו:										כב:	
	מחלוקת להריח, אבל לגמר - אסור.	אלא, אי אתמר הכי אתמר: אמר רב אסי:										כב:	
	מהו לעשות?	איבעיא להו:										כב:	
	אסור	רב ירמיה בר אבא אמר רב:										כב:	
	מותר.	שמואל:										כב:	
	אסור, מפני שמכבה.	רב הונא:										כב:	
	ונימא מר מפני שמבעיר	אמר ליה רב נחמן:										כב:	
	תחלתו מכבה וסופו מבעיר.	אמר ליה: [רב הונא]										כב:	
	על גבי גחלת - אסור, על גבי חרס - מותר.	רב יהודה:										כב:	
	על גבי חרס נמי אסור, משום דקא מוליד ריחא.	רבה:										כב:	
	סחופי כסא אשיראי ביזמא טבא - אסור. מאי טעמא - משום דקמוליד ריחא.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:										כב:	
	ומאי שנא ממוללו ומריח בו, וקוטמו ומריח בו?											כב:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
התם - ריחא מיהא איתא, ואוסופי הוא דקא מוסיף ריחא. הכא - אולודי הוא דקמוליד ריחא.												◊
על גבי גחלת נמי מותר, מידי דהוה אבשרא אגומרי.	רבא:											◊
קטורא שרי.	דרש רב גביהא מבי כתיל אפתחא דבי ריש גלותא:											◊
מאי קטורא? אי קטורא בידי - מעשה אומן הוא, ואי לעשן - אסור, דהא קא מכבה.	אמר ליה אמיר:											?
לעולם לעשן, מידי דהוה אבשרא אגומרי.	אמר ליה רב אשי:											◊
מאי קטורא? אי קטורא בידי - מעשה אומן הוא, אי לעשן - אסור, דקא מוליד ריחא.	איכא דאמרי, אמר ליה אמיר:											?
לעולם לעשן, ומידי דהוה אבשרא אגומרי.	רב אשי: אנא אמריתיה נהליה, ומשמיה דגברא רבה אמריתיה נהליה:											!
ועושינ גדי מקולס.												◊
תודוס איש רומי הנהיג את בני רומי לאכול גדי מקולס בלילי פסחים. שלחו ליה: אלמלא תודוס אתה גזורנו עליך נדוי, שאתה מאכיל את בני ישראל קדשים בחוץ.	תניא, רבי יוסי:											◊
קדשים סלקא דעתך?												?
אלא אימא: כעין קדשים.												◊
שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר וחכמים אוסרים: פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה, ומקרדין את הבהמה ביום טוב, ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהן.	[רבי אלעזר בן עזריה/ חכמים]											■
אין מקרדין את הבהמה ביום טוב, מפני שעושה חבורה, אבל מקרצפין.	רבי יהודה:											◊
אין מקרדין, אף לא מקרצפין.	חכמים:											◊
למימרא דרבי אלעזר בן עזריה חדא פרה הויא ליה?												?
תליסר אלפי עגלי הוה מעשר רבי אלעזר בן עזריה מעדריה כל שתא ושחא	והאמר רב, ואמרי לה אמר רב יהודה אמר רב:											?
לא שלו היתה, אלא של שכנתו היתה, ומתוך שלא מיחה בה - נקראת על שמו.	תנא:											!
ומקרדין את הבהמה ביום טוב.												■
איזהו קרוד ואיזהו קרצוף? קרוד - קטנים ועושיין חבורה, קרצוף - גדולים, ואין עושיין חבורה. ושלוש מחלוקות בדבר:	תנו רבנן:											■
דבר שאינו מתכוין - אסור. מיהו, קרוד - קטנים ועושיין חבורה, קרצוף - גדולים, ואין עושיין חבורה, ולא גזרינן קרצוף אטו קרוד.	רבי יהודה סבר:											◊
ורבנן סברי נמי כרבי יהודה דבר שאינו מתכוין אסור, וגזרינן קרצוף אטו קרוד.	[רבנן]											◊
ורבי אלעזר בן עזריה סבר לה כרבי שמעון	[רבי אלעזר בן עזריה]											◊
דבר שאינו מתכוין מותר	דאמר: [רבי שמעון]											■
ובין קרוד ובין קרצוף שרי.	[רבי אלעזר בן עזריה]											◊
הלכה כרבי שמעון, שהרי רבי אלעזר בן עזריה מודה לו.	רבא אמר רב נחמן אמר שמואל, ואמרי לה אמר רב נחמן לחודיה:											◊
ולימא מר הלכה כרבי יהודה, שהרי חכמים מודים לן	רבא לרב נחמן:											?
אנא כרבי שמעון סבירא לי ועוד: שהרי רבי אלעזר בן עזריה מודה לו.	אמר ליה: [רב נחמן]											!
הרחים של פלפלין טמאה משום שלשה כלים: משום כלי קבול, ומשום כלי מתכת, ומשום כלי כברה.												■
תחתונה - משום כלי קבול. אמצעית - משום כלי כברה, עליונה - משום כלי מתכת.	תנא:											◊
עגלה של קטן טמאה מדרס, ונטלת בשבת, ואינה נגררת אלא על גבי כלים.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי יהודה:											■
כל הכלים אין נגררין, חוץ מן העגלה, מפני שהיא כובשת.												■
עגלה של קטן טמאה מדרס												■
דהא סמיך עלויה.												■
ונטלת בשבת												■
משום דאיכא תורת כלי עלה.												■
ואינה נגררת אלא על גבי כלים.												■
על גבי כלים - אין, על גבי קרקע - לא, מאי טעמא - דקא עביד חריץ.												■
מני											◊	^
רבי יהודה היא											!	
דבר שאין מתכוין אסור.	דאמר: [רבי יהודה]										!	◊
דאי רבי שמעון											!	
דבר שאין מתכוין מותר.	האמר: [רבי שמעון]										!	
גורר אדם מטה כסא וספסל, ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ.	דתניא, רבי שמעון:										!	
אין הכל נגררין בשבת חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת	אימא סיפא, רבי יהודה:										‡	◊
מפני שכובשת - אין, אבל חריץ - לא עבדא											‡	◊
תרי תנאי ואלילבא דרבי יהודה.											!	◊
הדרן עלך יום טוב.												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הני עבידי לרבווי והני לא עבידי לרבווי.	רב מרי:											◊ !
כולהו נמי עבידי לרבווי												◊ ?
לכלובן קאמרינן דעבידי לרבווי.												◊ !
מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב - לא יטול מהן ביום טוב, אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב.												■
ומעשה בנכרי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר: מותרין הן, אלא שאין רצוני לקבל הימנו.												◊ O
מעשה לסתור?												◊ ?
חסורי מחסרא והכי קתני:												◊ !
ספק מוכן - אסור	[ת"ק]											◊ ! ◆
מתיר.	רבן גמליאל:											◊ ! ◆
ומעשה נמי בנכרי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר: מותרין הן, אלא שאין רצוני לקבל הימנו.												◊ ! O
אין הלכה כרבן גמליאל.	רב יהודה אמר שמואל:											◊ ■
איכא דמתני לה אהא:												◊ ■
ספק מוכן, רבן גמליאל מתיר	דתניא: [רבן גמליאל]											◊ ■ ◆
אוסר.	רבי יהושע:											◊ ■ ◆
הלכה כרבי יהושע.	רב יהודה אמר שמואל:											◊ ■
ואיכא דמתני לה אהא:												◊ ■
שוחטין מן הנגרין ביום טוב, אבל לא מן הרשות ומן המכמורות.	דתניא: [ת"ק]											◊ ■ ◆
בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב - בידוע שמערב יום טוב נצודו, ומותרין. בא ומצאן מקולקלין ביום טוב - בידוע שביום טוב נצודו, ואסורין.	רבי שמעון בן אלעזר:											◊ ■ ◆
הא גופה קשיא												◊ ?
בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב - בידוע שמערב יום טוב נצודו.	אמרת:											◊ ■ ?
טעמא דבא ומצאן מקולקלין, הא ספיקא - אסורין.												◊ ?
בא ומצאן מקולקלין ביום טוב - בידוע שביום טוב נצודו	אימא סיפא:											◊ ■ ?
טעמא דבא ומצאן מקולקלין, הא ספיקא - מערב יום טוב נצודו ומותרין												◊ ?
הכי קאמר: בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב - בידוע שמערב יום טוב נצודו ומותרין, הא ספיקא - נעשה כמי שנצודו ביום טוב ואסורין.												◊ ■
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רב יהודה אמר שמואל:											◊ ■
ואמר מותרין הם.												◊ ■
מותרין למאי?												◊ ^
מותרין לקבל	רב:											◊ ! ◆
מותרין באכילה.	לוי:											◊ ! ◆
לעולם אל ימנע אדם עצמו מבית המדרש אפילו שעה אחת.	רב:											◊ ■
דאנא ולוי הוינן קמיה דרבי כי אמרה להא שמעתא. באורתא אמר: מותרין באכילה, בצפרא אמר: מותרין לקבל. אנא דהואי בי מדרשא - הדרי בי, לוי דלא הוה בי מדרשא - לא הדר ביה.												◊ O
נכרי שהביא דורון לישראל, אפילו דגים המפולמין ופירות בני יומן - מותרין.	מיתבי:											◊ ■ ?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ^</p>
---	---

ביצה-אין צדין	מאן דאמר
מימרא	מאן דאמר

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז
בשלמא למאן דאמר מותרין לקבל - שפיר, אלא למאן דאמר מותרין באכילה - פירות בני יומן מי שרו באכילה?									ז				כז
ולטעמיך פירות בני יומן מי שרו בטלטול? אלא בכוריי דאדמי, ופירי דכבישי בירקא עסקינן. ואמאי קרי להו בני יומן - שהן כעין בני יומן.									!				כז
הלכתא: נכרי שהביא דורות לישראל ביום טוב, אם יש מאותו המין במחובר - אסור, ולערב נמי אסורין בכדי שיעשו. ואם אין מאותו המין במחובר, תוך התחום - מותר, חוץ לתחום - אסור. והבא בשביל ישראל זה - מותר לישראל אחר.	רב פפא:								■				כז
הסוכר אמת המים מערב יום טוב ולמחר השכים ומצא בה דגים - מותרין.	רבה בר רב הונא אמר רב:											■	כה
מדברי רבינו נלמוד: היה שקננה בפרדס אינה צריכה זמון.	רב חסדא:											■	כה
נפל חברין ברברבתא.	רב נחמן:								ז				כה
מדברי רבינו נלמוד: היה שקננה בפרדס אינה צריכה זמון.	איכא דאמרי, אמר רבה בר רב הונא:											■	כה
נפל בר חברין ברברבתא. התם לא קא עביד מעשה, הכא קא עביד מעשה.	רב נחמן:								ז				כה
ולא בעיא זמון?									ז				כה
היה שקננה בפרדס צריכה זמון, וצפור דרור צריך לקשור בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה, וזו עדות שהעידו מפי שמעיה ואבטליון	והתניא:											■	כה
תיובתא.												■	כה
ומי בעיא זמון?									ז				כה
מודים בית שמאי ובית הלל על שהזמינו בתוך הקן ומצא לפני הקן - שאסורין. במה דברים אמורים - ביוני שובך ויוני עליה, וצפרים שקננו בטפוחין ובבירה. אבל אוזים ותרנגולים, ויוני הרדסאות, והיה שקננה בפרדס - מותרין, ואין צריכין זמון. וצפור דרור צריכה לקשור בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה. והמקושרים והמנוענעין, בבורות ובבתים ובשיחין ובמערות - מותרין, ובאילנות - אסורין, שמא יעלה ויתלוש. והמקושרין והמנוענעין בכל מקום אסורין משום גזל	והתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:											■	כה
לא קשיא - הא בה, הא - באמה.	רב נחמן:								!				כה
אמה בזמון סגי לה? - צידה מעליותא בעיא									ז				כה
אידי ואידי בדידה, הא - בגנה הסמוכה לעיר, הא - בגנה שאינה סמוכה.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:											!	כה
בהמה מסוכנת לא ישחוט, אלא אם כן יש שהות ביום לאכול ממנה כזית צלי.	[ת"ק]											■	כה
אפילו כזית חי מבית טביחתה.	רבי עקיבא:											■	כה
שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה, אבל מביא בידו אברים אברים.												■	כה
הפשט ונתוח בעולה, והוא הדין לקצבים. מכאן למדה תורה דרך ארץ: שלא יאכל אדם בשר קודם הפשט ונתוח.	רמי בר אבא:											■	כה
מאי קא משמע לן?												^	כה
אילמא לאפוקי מדרב הונא												!	כה
בהמה בחייה - בחזקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחטה, נשחטה - בחזקת היתר עומדת, עד שיודע לך במה נטרפה.	דאמר רב הונא:											!	כה
והאנן תנן מתניתין כדרב הונא												ז	כה
אפילו כזית חי מבית טביחתה.	דתנן, רבי עקיבא:											■	כה
מאי לאו - מבית טביחתה ממש												ז	כה
לא, ממקום שטובחת אכילתה.												!	כה
מקום טביחתה ממש	והא תני רבי חייא:											ז	כה

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>story-מעשה O</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

מקרא-key:	ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	אלא, רמי בר אבא אורה ארעא, קא משמע לן.												כה
	לא יאכל אדם שום ובצל מראשו אלא מעליו, ואם אכל - הרי זה רעבתן. כיוצא בו לא ישתה אדם כוסו בבת אחת, ואם שתה - הרי זה גרגרן.	כדתינא:									!		כה
	השותה כוסו בבת אחת - הרי זה גרגרן, שנים - דרך ארץ, שלשה - מגסי הרוח.	תנו רבנן:											כה
	הצובא מקטע רגליהון דרשיעיא, נטיעה מקטע רגליהון דקצביא ודבועלי נדות, תורמוסא מקטע רגליהון דשנאיהון של ישראל. שנאמר (שופטים י') ויוסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את ה' ולא עבדוהו	ואמר רמי בר אבא:											כה
	ממשמע שנאמר ויעזבו את ה', איני יודע שלא עבדוהו? ומה תלמוד לומר ולא עבדוהו?										⚡		כה
	אמר הקדוש ברוך הוא: אפילו כתורמוס הזה, ששולקין אותו שבע פעמים ואוכלין אותו בקנוח סעודה לא עשאוני בני.	רבי אלעזר:										!	כה
	מפני מה נתנה תורה לישראל - מפני שהן עזין.	תנא משמיה דרבי מאיר:											כה
	(דברים לג) מימינו אש דת למו, אמר הקדוש ברוך הוא: ראויין הללו שתנתן להם דת אש.	תנא דבי רבי ישמעאל:											כה
	דתייהם של אלו אש, שאלמלא נתנה תורה לישראל אין כל אומה ולשון יכולין לעמוד בפניהם.	איכא דאמרי:											כה
	שלשה עזין הן: ישראל באומות, כלב בחיות, תרנגול בעופות.	והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש:											כה
	אף עז בבהמה דקה	יש אומרים:											כה
	אף צלף באילנות.	יש אומרים:											כה
	שחטה בשדה לא יביאנה במוט.												כה <
	אין הסומא יוצא במקלו, ולא הרועה בתרמילו, ואין יוצאין בכסא, אחד האיש ואחד האשה.	תנו רבנן:											כה
	איני?												כה
	זקן אחד היה בשכונתינו והיה יוצא בגלודקי שלו, ובאו ושאלו את רבי יהושע בן לוי	והא שלח רבי יעקב בר אידי:											כה
	אם רבים צריכין לו - מותר.	ואמר: [רבי יהושע בן לוי]											כה
	וסמכו רבותינו על דברי אחי שקיא												כה
	אנא אפיקתיה לרב הונא מהיני לשילי ומשילי להיני.	דאמר: [אחי שקיא]											כה
	אנא אפיקתיה למר שמואל משמשא לטולא ומטולא לשמשא.	ואמר רב נחמן בר יצחק:											כה
	התם כדאמר טעמא: אם היו רבים צריכין לו - מותר.												כה
	כי סלקת להתם, אקיף וזיל אסולמא דצור, וזיל לגבי דרבי יעקב בר אידי, ובעי מיניה: כסא מה אתון ביה?	רב נחמן לחמא בר אדא שליח ציון:											כה
	אדאזל להתם נח נפשיה דרבי יעקב בר אידי. כי סליק, אשכחיה לרבי זריקא												כה
	כסא מה אתון ביה?	אמר ליה: [חמא בר אדא]											כה
	ובלבד שלא יכתף.	אמר ליה: [רבי זריקא] הכי אמר רבי אמ:											כה
	מאי ובלבד שלא יכתף?												כה
	באלונקי.	רב יוסף בריה דרבא:											כה
	איני?												כה
	והא רב נחמן שרא לה לילתא למיפק אאלונקי	[רב נחמן]											כה
	שאני ילתא דבעיתא.												כה
	אמימר ומר זוטרא מכתפי להו בשבתא דרגלא משום ביעתותא, ואמרי לה משום דוחקא דצבורא.												כה

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא												
בכור שנפל לבור, רבי יהודה אומר: ירד מומחה ויראה אם יש בו מום - יעלה וישחוט, ואם לאו - לא ישחוט.	[רבי יהודה]										◆	■
כל שאין מומו ניכר מבעוד יום - אין זה מן המוכן.	רבי שמעון:										◆	■
במאי קא מפלגי?											^	◊
אי נימא ברואין מומין קמפלגי											!	
רואין מומין ביום טוב	דרבי יהודה סבר:										◆	!
אין רואין מומין ביום טוב	ורבי שמעון סבר:										◆	!
ולפלגו ברואין מומין דעלמא											?	◊
בכור שנפל לבור אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: משום צער בעלי חיים לערים ולסקיה, כרבי יהושע, קא משמע לך.											!	◊
אי הכי לא ישחוט? לא יעלה וישחוט מבעי ליה											?	
לא צריכא דעבר ואסקיה, סלקא דעתך אמינא לשחטיה, קא משמע לך.											!	◊
לשחטיה? הא תם הוא											?	
לא צריכא, דנפל ביה מומא.											!	◊
והא מוקצה הוא											?	
אלא דנפל ביה מום עובר מערב יום טוב, והשתא הוה ליה מום קבוע. מהו דתימא: דדעתיה עלויה ונשחטיה, קא משמע לך.											!	◊
בכור תם שנפל לבור, רבי יהודה הנשיא אומר: ירד מומחה ויראה, אם יש בו מום - יעלה וישחוט, ואם לאו - לא ישחוט.	תנו רבנן: [רבי יהודה הנשיא]										■	■
הרי אמרו אין רואין מומין ביום טוב.	אמר לו רבי שמעון בן מנסיא:										■	■
כיצד?											■	■
נולד בו מום מערב יום טוב - אין מבקרין אותו ביום טוב	[רבי שמעון]										■	■
נולד בו מום ביום טוב, רבי שמעון אומר: אין זה מן המוכן	[רבי שמעון]										■	■
שאם נולד הוא ומומו עמו שזה מן המוכן.	ושוין: [ר"י ור"ש]										■	■
נולד הוא ומומו עמו - מבקרין אותו ביום טוב לכתחלה.	דרש רבה בר רב הונא:										■	◊
אם עבר ובקרו - מבוקר	אמר ליה רב נחמן: אבא תני:										?	
ואת אמרת מבקרין אותו לכתחלה?											?	
כותיה דרבה בר רב הונא מסתברא,	אביי:										■	◊
מדקתני תלתא בבי:											■	◊
נולד בו מום מערב יום טוב - אין מבקרין אותו ביום טוב.											■	■
לכתחלה הוא דלא, הא דיעבד - שפיר דמי.											■	■
נולד בו מום ביום טוב, רבי שמעון אומר: אין זה מן המוכן											■	■
דאפילו דיעבד נמי לא.											■	■
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן	והדר תני:										■	■
דאפילו לכתחלה נמי.											■	■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בין שנולד בו מום מערב יום טוב, ובין שנולד בו מום ביום טוב, חכמים אומרים: אין זה מן המוכן	ואתא ורבי אבהו אשעיא, אתא ורבי אבהו מתניתא											כז
ואלא קשיא הך												כח
ההיא אדא בר אוכמי היא, דמשבש ותני.												כט
מתניתין נמי דייקא	רב נחמן בר יצחק:											ל
כל שאין מומו ניכר מערב יום טוב - אין זה מן המוכן.	דקתני: רבי שמעון:											לא
מאי אין מומו ניכר?												לב
אילימא שאין מומו ניכר כלל												לג
פשיטא, צריכא למימר?												לד
אלא - דלא אתחזי לחכם מערב יום טוב אם מום קבוע אם מום עובר.												לה
קתני מיהת אין זה מן המוכן												לו
שמע מינה.												לז
יש מוקצה לחצי שבת או אין מוקצה לחצי שבת?	בעי מיניה [רב] הלל מרבא:											מ
היכי דמי												מא
אי דאחזי בין השמשות												מב
אחזי												מג
אי דלא אחזי												מד
לא אחזי												מה
לא צריכא, דאחזי והדר אדחי, והדר אחזי,												מו
מאי?												מז
יש מוקצה.	אמר ליה: [רבא]											מח
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן.	איתיביה:											מט
ואמאי? נימא: האי בכור מעיקרא הוה חזי אגב אמייה, אתיליד ליה - אדחי ליה, אחזייה לחכם - אשתרי ליה												נ
כגון דיתבי דיניי התם.	אביי ואיתימא רב ספרא:											נא
אין מוקצה לחצי שבת.	איכא דאמרי, אמר ליה: [רבא]											נב
לימא מסייע ליה:												נג
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן.	[תנן]											נד
והא בכור מעיקרא הוה חזי אגב אמייה, אתיליד ליה - אדחי ליה, אחזייה לחכם - אשתרי ליה.												נה
כגון דיתבי דיניי התם.	אביי ואיתימא רב ספרא:											נו
היה אוכל בענבים והותיר, והעלן לגג לעשות מהן צמוקין, בתאנים והותיר והעלן לגג לעשות מהן גרוגרות - לא יאכל מהן עד שיזמינו מבעוד יום. וכן אתה מוצא באפרסקין, ובחבושין, ובשאר כל מיני פירות.	תא שמע:											נז
היכי דמי?												נח
אי דחזו												נט
למה ליה הזמנה?												ס

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי דלא חזו									!	!		כו.	
כי אזמין להו מאי הוי?								¿	!			כו.	
וכי תימא דלא ידע אי חזו אי לא חזו									!	!		כו.	
מוקצה שיבש, ואין הבעלים מכירין בו - מותר.	והאמר רב כהנא:								¿	!		כו.	
אלא לאו דחזו ואדחו והדר אחזו, ואי אמרת אין מוקצה - למה להו הזמנה?									!	!	◊	כו.	
אלא מאי - יש מוקצה? כי אזמין להו מאי הוי?										¿	◊	כו.	
לא צריכא דאחזו ולא אחזו, דאיכא אינשי דאכלי ואיכא אינשי דלא אכלי. אזמין - גלי דעתיה, לא אזמין - לא גלי דעתיה.									!		◊	כו.	
מפולין ועדשים דהא פולין ועדשים מעיקרא חזו לכוס, שדינהו בקדרה - אדחו להו, גמר בשוליהו - חזו להו.	רבי זירא: תא שמע:									!	◊	כו.	
ולטעמיך, תקשי לך קדרות דעלמא: דהא סתם קדרות דעלמא בין השמשות רותחות הן, ולאורתא אכלינן מינייהו? אלא, גמרו בידי אדם - לא קא מבעיא לן, כי קא מבעיא לן - גמרו בידי שמים.	אמר ליה אביי:									¿	◊	כו.	
רבי יהודה נשיאה הוה ליה ההוא בוכרא, שדריה לקמיה דרבי אמי.											○	כו.	
סבר דלא למחזייה.	[רבי אמי]										■	◊	כו.
רבי יהודה ורבי שמעון - הלכה כרבי יהודה.	אמר ליה רבי זריקא, ואיתימא רבי ירמיה:									¿	◊	כו.	
הדר שדריה לקמיה דרבי יצחק נפחא											○	כו.	
סבר דלא למחזייה.	[רבי יצחק נפחא]										■	◊	כו.
רבי יהודה ורבי שמעון - הלכה כרבי יהודה.	אמר ליה רבי זריקא, ואיתימא רבי ירמיה:									¿	◊	כו.	
מאי טעמא לא שבקתינהו לרבנן למעבד - עובדא כרבי שמעון?	אמר ליה רבי אבא:									¿		כו.	
ואת מה בידך?	אמר לו:									¿		כו.	
הלכה כרבי שמעון.	אמר ליה: [רבי אבא] הכי אמר רבי זירא:								!		◊	כו.	
אזכי ואסק להתם, ואגמרה לשמעתא מפומיה דמרה.	אמר מאן דהוא:								○		◊	כו.	
כי סליק להתם אשכחיה לרבי זירא									○			כו.	
אמר מר הלכה כרבי שמעון?	אמר ליה: [מאן דהוא]								^			כו.	
לא, אנא מסתברא אמרי.	אמר ליה: [רבי זירא]								!		◊	כו.	
כל שאין מומו ניכר מבעוד יום - אין זה מן המוכן	מדקתני במתניתין: רבי שמעון:								!	■	◊	כו.	
וקתני לה בברייתא בלשון חכמים									!		◊	כו.	
שמע מינה: מסתברא כוותיה.									!			כו.	
מאי הוי עלה?										^		כו.	
תא שמע דתליא באשלי רברבי:	רב יוסף:									!	◊	כו.	
רבי שמעון וחבריו אמרו: הלכה כרבי מאיר.	דאמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי משום קהלא קדישא דבירושלים:									!	■	◊	כו.
אמרו? והא אינהו קשישי מניה טובא										¿	!	כו.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא: בשיטת רבי מאיר אמרוה.												כז.
השוחט את הבכור ואחר כך הראה את מומו, רבי יהודה מתיר	דתנן: [רבי יהודה]											כז.
הואיל ונשחט שלא על פי מומחה - אסור.	רבי מאיר:											כז.
אלמא קסבר רבי מאיר ראיית בכור - לאו כראיית טרפה. ראיית בכור - מחיים, ראיית טרפה - לאחר שחיטה. ומינה, ראיית טרפה - אפילו ביום טוב, ראיית בכור - מערב יום טוב.												כז.
אטו התם ברואין מומין פליגי? בקנסא פליגי.	אמר ליה אביי:											כז.
בדוקין שבעין - כולי עלמא לא פליגי דאסור, משום דמשתנין.	דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											כז.
כי פליגי - במומין שבגוף.												כז.
גזרינן מומין שבגוף אטו מומין שבעין	רבי מאיר סבר:											כז.
לא גזרינן.	רבי יהודה סבר:											כז.
מתניתין נמי דיקא	רב נחמן בר יצחק:											כז.
הואיל ונשחט שלא על פי מומחה אסור	דקתני: רבי מאיר											כז.
שמע מינה: קנסא הוא דקא קניס, שמע מינה.												כז.
אמי ורדינא חזי בוכרא דבי נשיאה הוה, ביומא טבא לא הוה חזי.												כז.
אתו ואמרו ליה לרבי אמי.												כז.
שפיר קא עביד דלא חזי.	אמר להו: [רבי אמי]											כז.
איני? והא רבי אמי גופיה חזי?												כז.
רבי אמי, כי חזי - מאתמול הוה חזי, וביום טוב שיולי קא משילל היכי הוה עובדא.												כז.
כי הא דההוא גברא דאייתי בוכרא לקמיה דרבא אפניא דמעלי יומא טבא, הוה יתיב רבא וקא חייף רישיה, דלי עיניה וחזייה למומיה. אמר לה: זיל האידינא ותא למחר. כי אתא למחר אמר: היכי הוה עובדא? אמר ליה: הוה שדיין שערי בהך גיסא דהוצא, והוה איהו באידך גיסא. בהדי דבעי למיכל עייל רישיה ופרטיה הוצא לשפותיה. אמר ליה: דלמא את גרמת ליה? אמר ליה: לא.												כז:
ומנא תימרא דגרמא אסור												כז.
(ויקרא כב) מום לא יהיה בו, אין לי אלא שלא יהיה בו מום, מניין שלא יגרום לו על ידי דבר אחר, שלא יביא בצק או דבלה ויניח לו על גבי האזן כדי שיבא הכלב ויטלנו - תלמוד לומר (ויקרא כב) כל מום, אמר מום ואמר כל מום.	דתניא:											כז.
בהמה שמתה - לא יזינה ממקומה.												כז:
ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה, ועל החלה שנטמאת, ונכנס לבית המדרש ושאל. ואמרו לו: לא יזינם ממקומם.												כז:
לימא תנן סתמא דלא כרבי שמעון												כז:
מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים.	דתניא רבי שמעון:											כז:
אם לא היתה נבלה מערב שבת - אסורה.	רבי יהודה:											כז:
אפילו תימא רבי שמעון, מודה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו, שאסורין.												כז:
הניחא למר בר אממר משמיה דרבא												כז:
מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין	דאמר: [מר בר אממר משמיה דרבא]											כז:
שפיר.												כז:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof															
מקרא-key:															
ביצה-אין צדין															
מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אלא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא															כז:
דאמר: [מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא]															כז:
מאי איכא למימר?															כז:
תרגומה זעירי בבהמת קדשים.															כז:
דיקא נמי															כז:
עליה ועל החלה שנטמאת.															כז:
מה חלה - דקדישא, אף בהמה - דקדישא.															כז:
אלא טעמא - דקדישא, הא דחולין - שריא.															כז:
הניחא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא															כז:
דאמר: [מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא]															כז:
שפיר.															כז:
אלא למר בר אמיר משמיה דרבא															כז:
דאמר: [מר בר אמיר משמיה דרבא]															כז:
מאי איכא למימר?															כז:
הכא במאי עסקינן - במסוכנת, ודברי הכל.															כז:
אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום טוב, אבל נמנין עליה מערב יום טוב, ושוחטין ומחלקין ביניהם.															כז:
מאי אין נמנין?															כז:
אין פוסקין דמים לכתחלה על הבהמה ביום טוב.															כז:
היכי עביד?															כז:
מביא שתי בהמות ומעמידן זו אצל זו, ואומר: זו כזו.															כז:
לא יאמר אדם לחברו הריני עמך בסלע הריני עמך בשתים, אבל אומר לו: הריני עמך למחצה ולשליש ולרביע.															כז: